

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

TZENNY XAN

ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ ΔΕΝ
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μυρτώ Καλοφωλιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους
Τζέννυ Χαν, *Χωρίς εσένα δεν υπάρχει καλοκαίρι*
Τίτλος πρωτοτύπου Jenny Han, *It's not summer without you*
Μετάφραση Μυρτώ Καλοφωλιά

Εξώφυλλο Θανάσης Γεωργίου
Υπεύθυνη έκδοσης Υβόνη Καρυύδη
Διορθώσεις Σταύρος Παπακυρίτσας
Σελιδοποίηση Σπυριδούλα Βονίτση
Φιλμ-μοντάζ Μαρία Ποινιού-Ρένεση
Copyright© 2010 by Jenny Han

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τη SIMON & SCHUSTER BOOKS FOR YOUNG READERS, Νέα Υόρκη, 2010

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα
από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2013

KET 8601 ΚΕΠ 751/13

ISBN 978-960-16-5044-9

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, Φ.Α.Ξ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ι + Σ για πάντα

κεφάλαιο ένα

12 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ήταν μια ζεστή μέρα στο Κάζινς. Ήμουν ξαπλωμένη δίπλα στην πισίνα και για σκιά είχα στο πρόσωπό μου ένα περιοδικό. Η μητέρα μου έλυνε σταυρόλεξα στην μπροστινή βεράντα και η Σουζάνα ήταν μέσα και κάτι ετοιμάζε στην κουζίνα. Πιθανότατα να εμφανιζόταν πάλι μπροστά μου με ένα ποτήρι παγωμένο τσάι ή ένα βιβλίο που είχε διαλέξει για μένα. Ο Κόνραντ, Ο Τζερεμμία και ο Στίβεν έκαναν σερφ όλο το πρωί. Την προηγούμενη νύχτα είχε καταιγίδα. Ο Κόνραντ και ο Τζερεμμία έφτασαν πρώτοι στο σπίτι. Τους άκουσα να έρχονται. Ανέβηκαν τα σκαλιά γελώντας με τον Στίβεν, που μετά από ένα μεγάλο κύμα τού είχε κατέβει το μαγιό. Ο Κόνραντ με πλησίασε, σήκωσε από το ιδρωμένο πρόσωπό μου το περιοδικό και χαμογέλασε. «Έχεις λέξεις κολλημένες στα μούτρα σου» είπε.

Του έκανα μια γκριμάτσα. «Τι λένε;»

Κάθισε δίπλα μου και είπε: «Δεν ξέρω. Κάτσε να δω». Και ύστερα εξέτασε προσεκτικά το πρόσωπό μου με το

γνωστό σοβαρό ύφος του. Έσκυψε και με φίλησε, τα χείλη του ήταν δροσερά και αλμυρά από τον ωκεανό.

Τότε ο Τζερεμιάα είπε «Πηγαίνετε και σε κάνα δωμάτιο, όχι όλο μπροστά μας», αλλά ήξερα πως έκανε πλάκα. Μου έκλεισε το μάτι με νόημα καθώς πλησίασε τον Κόνραντ από πίσω, τον σήκωσε και τον πέταξε στην πισίνα.

Έπεσε και ο ίδιος μέσα φωνάζοντας: «Έλα, Μπέλι!».

Εννοείται πως βούτηξα κι εγώ. Το νερό ήταν καλό. Ή μάλλον, ήταν τέλειο. Όπως πάντα, το σπίτι στο Κάζινς ήταν το ιδανικό μέρος, το μόνο μέρος στον κόσμο όπου ήθελα να είμαι.

«Καλά, κοιμάσαι; Άκουσες τίποτα απ' όσα είπα;»

Άνοιξα τα μάτια μου. Η Τέιλορ χτύπαγε παλαμάκια μπροστά στη μύτη μου. «Συγγνώμη, τι έλεγες;»

Δεν ήμουν στο Κάζινς. Ο Κόνραντ κι εγώ δεν ήμασταν μαζί, και η Σουζάνα είχε πεθάνει. Τίποτα δε θα ήταν το ίδιο ξανά. Είχαν περάσει –αλήθεια, πόσες μέρες είχαν περάσει, πόσες μέρες ακριβώς;– δυο μήνες από τότε που είχε πεθάνει η Σουζάνα, και ακόμα δεν μπορούσα να το πιστέψω. Δεν μπορούσα να επιτρέψω στον εαυτό μου να το πιστέψει. Όταν πεθαίνει κάποιος που αγαπάς νιώθεις σαν να μην είναι αλήθεια. Νιώθεις σαν αυτό να συμβαίνει σε κάποιον άλλον. Σαν να μη συμβαίνει στη δική σου ζωή. Ποτέ μου δεν τα πήγαινα καλά με τις αφηρημένες έννοιες. Τι σημαίνει όταν κάποιος έχει στ' αλήθεια χαθεί για πάντα;

Μερικές φορές έκλεινα τα μάτια και έλεγα στον εαυτό μου ξανά και ξανά: *Δεν είναι αλήθεια, δεν μπορεί να είναι αλήθεια*. Αποκλείεται να ήταν αυτή η ζωή μου. Όμως αυτή ήταν η ζωή μου· τώρα πια, αυτή ήταν. Η ζωή μετά τον θάνατό της.

Βρισκόμουν στην πίσω αυλή της Μάρσυ Γου. Τα αγόρια είχαν πέσει στην πισίνα και τα κορίτσια είχαμε ξαπλώσει στη σειρά πάνω σε πετσέτες και κάναμε ηλιοθεραπεία. Η

Μάρσυ ήταν φίλη μου, όμως οι υπόλοιπες, η Κέιτι, η Έβε-
λυν και οι άλλες, ήταν περισσότερο φίλες της Τέιλορ.

Η θερμοκρασία είχε ήδη φτάσει τους τριάντα βαθμούς και ήταν ακόμα νωρίς. Αυτό το καλοκαίρι θα είχε καύσωνα. Ήμουν ξαπλωμένη μπρούμυτα και μπορούσα να νιώσω τον ιδρώτα να κυλά στη ραχοκοκαλιά μου. Είχα αρχίσει να νιώθω δυσφορία από τον ήλιο. Ήταν μόνο η δεύτερη μέρα του Ιουλίου και ήδη είχα αρχίσει να μετράω τις μέρες ώσπου να τελειώσει το καλοκαίρι.

«*Ρώτησα, τι θα βάλεις στο πάρτι του Τζάστιν;*» επανέλαβε η Τέιλορ. Είχε στρώσει την πετσέτα της τόσο κολλητά στη δική μου που ήταν σαν να ήμασταν και οι δύο ξαπλωμένες σε μια τεράστια πετσέτα.

«Δεν ξέρω». Γύρισα το κεφάλι μου για να είμαστε αντι-κριστά.

Είχε μικρές σταγόνες ιδρώτα στη μύτη της. Η Τέιλορ πάντα ιδρώνε πρώτα στη μύτη. «Εγώ θα βάλω αυτό το καινούριο κοντό φόρεμα που αγόρασα με τη μαμά μου από το εμπορικό κέντρο».

Έκλεισα πάλι τα μάτια μου. Φορούσα γυαλιά ηλίου, οπότε δεν μπορούσε να καταλάβει εάν τα είχα ανοιχτά ή κλειστά. «Ποιο απ' όλα;»

«Δε θυμάσαι; Εκείνο το πουά, που δένει πίσω στον λαιμό. Σου το έδειξα πριν από δυο μέρες». Η Τέιλορ αναστέναξε συγχυσμένη.

«Α, ναι» απάντησα χωρίς να έχω ιδέα ποιο εννοούσε, και σίγουρα η Τέιλορ το κατάλαβε.

Προσπάθησα να το μαζέψω λέγοντας κάτι καλό για το φόρεμα, όταν ξαφνικά ένιωσα να ακουμπά στον αυχένα μου κάτι παγωμένο. Τσίριξα και είδα τον Κόρι Γουίλερ να έχει καθίσει δίπλα μου· κρατούσε στο χέρι του ένα παγωμένο κουτάκι κόκα κόλα και είχε πεθάνει στο γέλιο.

Ανασηκώθηκα και τον αγριοκοίταξα σκουπίζοντας τον λαιμό μου. Δεν άντεχα άλλο τη σημερινή μέρα. Το μόνο που ήθελα ήταν να γυρίσω σπίτι μου. «Έλεος, Κόρι!»

Γελούσε ακόμα και με έκανε ακόμη πιο έξαλλη.

«Πόσο ανώριμος είσαι επιτέλους;»

«Αφού σε είδα, είχες ανάψει» διαμαρτυρήθηκε. «Ήθελα να σε δροσίσω».

Δεν του απάντησα, έτριβα με το χέρι μου τον αυχένα μου για να ζεσταθεί. Ένωσα τα νεύρα μου να έχουν γίνει κουρέλια και συνειδητοποίησα πως όλες οι κοπέλες με κοίταζαν ξαφνιασμένες. Το χαμόγελο του Κόρι κόπηκε και μου είπε: «Συγγνώμη. Τη θες την κόκα κόλα;».

Του έγνεψα πως όχι, εκείνος σήκωσε αδιάφορα τους ώμους και πήγε πάλι προς την πισίνα. Κοίταξα την Κέιτι και την Έβελυν, είχαν πάρει ένα ύφος σαν να σκέφτονταν *Τι ζόρι τραβάει αυτή;* και ξαφνικά ένιωσα ντροπή. Το να φερθεί κανείς άσχημα στον Κόρι ήταν σαν να φέρεται άσχημα σε κουτάβι. Πολύ αργά όμως, προσπάθησα να συναντήσω το βλέμμα του, αλλά δε με ξανακοίταξε.

Η Τέιλορ είπε χαμηλόφωνα: «Μπέλι, πλάκα σου έκανε».

Ξάπλωσα ξανά στην πετσέτα μου, ανάσκελα αυτή τη φορά. Πήρα μια βαθιά ανάσα και την άφησα να βγει αργά. Η μουσική που ακουγόταν από το i-rod της Μάρσυ μού έφερνε πονοκέφαλο. Ήταν πολύ δυνατά. Η αλήθεια ήταν ότι *πράγματι* διψούσα. Έπρεπε να είχα πάρει την κόκα κόλα που μου είχε προσφέρει ο Κόρι.

Η Τέιλορ έγειρε προς το μέρος μου και σήκωσε τα γυαλιά μου για να βλέπει τα μάτια μου. Με κοίταξε με απορία. «Τρελάθηκες;»

«Όχι, απλά κάνει πολλή ζέστη εδώ». Σκούπισα τον ιδρώτα από το μέτωπό μου με το πίσω μέρος της παλάμης μου.

«Μην τα παίρνεις. Το ξέρεις πως ο Κόρι πάντα κάνει σαν ηλίθιος όταν είναι μαζί σου. Σε γουστάρει».

«Δε με γουστάρει» είπα και κοίταξα αλλού. Η αλήθεια όμως ήταν ότι όντως με γούσταρε, και το ήξερα. Απλά θα προτιμούσα να του ήμουν αδιάφορη.

«Λέγε εσύ ό,τι θες. Εκείνος πάντως κόβει φλέβες για σένα. Πιστεύω πως θα έπρεπε να του δώσεις μια ευκαιρία. Έτσι θα ξεκολλήσει και το μυαλό σου από τον ακατονόμαστο».

Γύρισα το κεφάλι μου από την άλλη και μου είπε: «Θες να σου κάνω γαλλική κοτσίδα για το πάρτι απόψε; Μπορώ να την ξεκινήσω κανονικά και να την τελειώσω στο πλάι, όπως την προηγούμενη φορά».

«Εντάξει».

«Τι θα βάλεις;»

«Δεν ξέρω ακόμα».

«Πρέπει να φτιαχτείς γιατί θα είναι όλοι εκεί» είπε η Τέιλορ. «Θα έρθω νωρίς από το σπίτι σου για να ντυθούμε μαζί».

Ο Τζάστιν Έτελμπρικ έκανε κάθε Ιούλιο, από την πρώτη γυμνασίου, ένα μεγάλο φαντασμαγορικό πάρτι για τα γενέθλιά του. Εγώ τον Ιούλιο ήμουν πάντα στο Κάζινς, και το σπίτι μου, το σχολείο και οι συμμαθητές μου μου φαίνονταν έτη φωτός μακριά. Ποτέ δε μου κόστισε που το έχανα, ακόμα και όταν η Τέιλορ μου είχε πει πως μια χρονιά οι γονείς του είχαν νοικιάσει μια μηχανή που έφτιαχνε μαλλί της γριάς, ή μια άλλη που είχαν ρίξει πυροτεχνήματα πάνω από τη λίμνη τα μεσάνυχτα.

Ήταν το πρώτο καλοκαίρι που θα πήγαινα στο πάρτι του Τζάστιν και το πρώτο καλοκαίρι που δε θα επέστρεφα στο Κάζινς. Κι αυτό μου κόστιζε. Γι' αυτό στενοχωριόμουν. Νόμιζα πως θα βρισκόμουν στο Κάζινς όλα τα καλοκαίρια της ζωής μου. Το καλοκαιρινό σπίτι ήταν το μόνο μέρος που

ήθελα πραγματικά να βρίσκομαι. Ποτέ δεν ευχήθηκα να βρεθώ κάπου αλλού.

«Δε φαντάζομαι να μην έρθεις» είπε η Τέιλορ.

«Αφού σου είπα, θα έρθω».

Σούφρωσε τη μύτη της. «Το ξέρω, αλλά...» Δίστασε. «Τέλος πάντων».

Ήξερα πως η Τέιλορ περίμενε τα πράγματα να γίνουν πάλι φυσιολογικά, να γίνουν πάλι όπως ήταν πριν. Όμως ποτέ δε θα ξαναήταν όπως πριν. Ποτέ δε θα γινόμουν εκείνη που ήμουν πριν.

Παλιά είχα πίστη. Νόμιζα πως αν ήθελα κάτι πάρα πολύ, πως αν ευχόμουν για κάτι με όλη μου την ψυχή, όλα θα συντελούσαν ώστε να γίνει αυτό που ήθελα. Πίστευα στο πεπωμένο, όπως έλεγε και η Σουζάνα. Ευχόμουν να είμαι με τον Κόνραντ σε κάθε μου γενέθλια· κάθε αστέρι που έπεφτε, κάθε κέρμα που έριχνα σε σιντριβάνι ήταν αφιερωμένο σ' εκείνον που αγαπούσα. Νόμιζα πως θα ήταν πάντα έτσι.

Η Τέιλορ ήθελε να ξεχάσω τον Κόνραντ, να τον σβήσω από το μυαλό μου και από τη μνήμη μου. Μου έλεγε συνέχεια ατάκες του στιλ «Όλοι πρέπει να ξεπεράσουν την πρώτη τους αγάπη, είναι κάτι σαν τελετή ενηλικίωσης». Όμως ο Κόνραντ δεν ήταν η πρώτη μου αγάπη, δεν ήταν μια τελετή ενηλικίωσης. Ήταν κάτι πολύ περισσότερο από αυτό. Εκείνος, ο Τζερεμιάα και η Σουζάνα ήταν η οικογένειά μου. Στη μνήμη μου, οι τρεις τους θα ήταν πάντα αδιαχώριστοι, πάντα δεμένοι ο ένας με τον άλλον. Δεν μπορούσα να φανταστώ τον ένα δίχως τους άλλους δύο.

Εάν ξεχνούσα τον Κόνραντ, εάν τον έδιωχνα από την καρδιά μου και έκανα σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ, θα ήταν σαν να έκανα το ίδιο και στη Σουζάνα. Και αυτό μου ήταν αδιανόητο.

κεφάλαιο δύο

Συνήθως φεύγαμε την ίδια εβδομάδα που τελείωνε το σχολείο, φορτώναμε το αυτοκίνητο και ξεκινούσαμε κατευθείαν για την ακτή Κάζινς. Η μητέρα μου πήγαινε στο σουπερμάρκετ την προηγούμενη μέρα και αγόραζε σε ποσότητες χυμό μήλου, αντηλιακά, αμέτρητες μπάρες με ξηρούς καρπούς και δημητριακά ολικής άλεσης. Όταν την ικέτευα να πάρει Loops και Crunchy Nuts, μου απαντούσε πάντα: «Μην ανησυχείς, η Μπεκ θα έχει αρκετές αηδίες να φας εκεί για να σου πέσουν τα δόντια». Και φυσικά είχε δίκιο. Η Σουζάνα –η Μπεκ, όπως την έλεγε η μητέρα μου– είχε αδυναμία στα παιδικά δημητριακά, σαν κι εμένα. Στο εξοχικό τρώγαμε συνέχεια τέτοια. Ποτέ δεν έμεναν στο ράφι. Ένα καλοκαίρι μάλιστα τα αγόρια έτρωγαν δημητριακά για πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό. Ο αδελφός μου, ο Στίβεν, έτρωγε Coco Pops, ο Τζερεμίας Loops και ο Κόνραντ Crunchy Nuts. Ο Τζερεμίας και ο Κόνραντ ήταν οι γιοι της Μπεκ και τρελαίνονταν για δημητριακά. Έμενα μου άρεσε απλώς να τρώω ό,τι είχε ζάχαρη.

Πήγαινα στην ακτή Κάζινς όλη μου τη ζωή. Δεν είχε περάσει ποτέ καλοκαίρι που να μην έχουµε πάει, ούτε ένα. Δεκαεφτά χρόνια σχεδόν προσπαθούσα να φτάσω τα αγόρια, δεκαεφτά χρόνια ήλπιζα και ευχόµουν πως µια µέρα θα είµαι αρκετά µεγάλη για να µπω κι εγώ στη παρέα τους. Στην καλοκαιρινή τους παρέα. Τελικά τα είχα καταφέρει, και τώρα πια ήταν πολύ αργά. Στην πισίνα, το τελευταίο βράδυ του τελευταίου καλοκαιριού, υποσχεθήκαµε πως θα γυρίζαµε πάντα εκεί. Είναι τρομακτικό πόσο εύκολα αθετεί κανείς µια υπόσχεση. Έτσι απλά, από τη µια στιγµή στην άλλη.

Όταν το περασµένο καλοκαίρι επέστρεψα στο σπίτι, περιµένα. Ο Αύγουστος τελείωσε και µπήκε ο Σεπτέµβρης, το σχολείο ξεκίνησε και εγώ ακόµη περιµένα. Όχι ότι ο Κόνραντ κι εγώ είχαµε δεσµευτεί. Όχι ότι τα είχαµε. Μόνο φιλιόµασταν, δεν είχαµε κάνει τίποτα παραπάνω. Εκείνος θα πήγαινε στο πανεπιστήµιο όπου θα συναντούσε χιλιάδες άλλα κορίτσια. Κορίτσια που θα µπορούσαν να γυρίσουν ό,τι ώρα θέλουν, που θα έµεναν στην ίδια φοιτητική εστία µε αυτόν, και θα ήταν όλες πιο έξυπνες και πιο όµορφες από µένα, κορίτσια µυστηριώδη και ολοκαίνουρια για κείνον, κάτι που εγώ δε θα µπορούσα ποτέ να γίνω στα µάτια του.

Τον σκεφτόµουν συνεχώς – σκεφτόµουν τι σήµαιναν όλα αυτά, τι ήµασταν πλέον ο ένας για τον άλλον. Διότι ήµασταν αµετάκλητα αλλού. *Εγώ* τουλάχιστον ήµουν αµετάκλητα αλλού. Αυτό που συνέβη ανάµεσά µας –ανάµεσα σ' εµένα και τον Κόνραντ, ανάµεσα σ' εµένα και τον Τζερεµία– είχε αλλάξει τα πάντα. Έτσι, όταν τελείωσε ο Αύγουστος και µπήκε ο Σεπτέµβρης, και το τηλέφωνο εξακολουθούσε να µη χτυπά, έφερνα στον νου µου τον τρόπο που µε είχε κοιτάξει εκείνη την τελευταία νύχτα και ήξερα πως υπήρχε ακόµα ελπίδα. Ήξερα πως δεν ήταν όλα στη φαντασία µου. Αποκλείεται να ήταν όλα στη φαντασία µου.

Η μητέρα μου μου είπε πως ο Κόνραντ είχε μετακομίσει στη φοιτητική εστία, είχε έναν ενοχλητικό συγάτοικο από το Νιου Τζέρσεϋ, και η Σουζάνα ανησυχούσε πως δεν έτρωγε καλά. Η μητέρα μου μου τα είπε αυτά απλά, σαν να μην τρέχει τίποτα, για να μην πληγώσει την περηφάνια μου. Ποτέ δεν της ζήτησα να μου πει κάτι παραπάνω. Η αλήθεια ήταν πως ήξερα ότι θα τηλεφωνούσε. Το ήξερα. Το μόνο που έπρεπε ήταν να περιμένω.

Τηλεφώνησε τη δεύτερη εβδομάδα του Σεπτέμβρη, τρεις εβδομάδες έπειτα από την τελευταία φορά που τον είδα. Έτρωγα παγωτό φράουλα στο σαλόνι και τσακωνόμουν με τον Στίβεν για το τηλεκοντρόλ. Ήταν Δευτέρα βράδυ, εννιά η ώρα, και η τηλεόραση είχε όλες τις καλύτερες σειρές. Το τηλέφωνο χτύπησε και ούτε εγώ ούτε ο Στίβεν κάναμε κάποια κίνηση να το σηκώσουμε. Όποιος σηκωνόταν θα έχανε τη μάχη για το τηλεκοντρόλ.

Το σήκωσε η μητέρα μου από το γραφείο της. Έφερε το τηλέφωνο στο σαλόνι και είπε: «Μπέλι, για σένα είναι. Είναι ο Κόνραντ». Και μου έκλεισε το μάτι.

Μέσα μου ένιωσα ταραχή. Μπορούσα ν' ακούσω τον ωκεανό να ηχεί στ' αυτιά μου. Μπορούσα να νιώσω τη βουή του και την ορμή του. Ένιωθα μεθυσμένη. Ήταν υπέροχα. Είχα αποφασίσει να περιμένω και αυτό ήταν η ανταμοιβή μου. Ποτέ δεν είχα νιώσει καλά που είχα δίκιο, που είχα κάνει υπομονή.

Ο Στίβεν με επανέφερε στην πραγματικότητα. Σούφρωσε τα φρύδια του και είπε: «Τι δουλειά έχει ο Κόνραντ και σε παίρνει τηλέφωνο;».

Τον αγνόησα και πήρα το τηλέφωνο από τη μητέρα μου. Παράτησα τον Στίβεν, το τηλεκοντρόλ και το παγωτό μου που είχε αρχίσει να λιώνει. Τίποτε από αυτά δε μ' ένοιαζε πια.

Δε μίλησα στον Κόνραντ ώσπου να ανέβω τις σκάλες. Κάθισα στο τελευταίο σκαλοπάτι και είπα απλά: «Γεια».

Προσπάθησα να μη χαμογελάω· ήξερα πως θα το καταλάβαινε από τη φωνή μου.

«Γεια» είπε. «Πώς πάει;»

«Τα ίδια».

«Δε θα το πιστέψεις, ο συγγάτοικός μου ροχαλίζει ακόμα πιο δυνατά κι από σένα».

Τηλεφώνησε ξανά το επόμενο βράδυ, και το μεθεπόμενο. Κάθε φορά μιλήσαμε για ώρες. Όταν χτύπησε το τηλέφωνο και ο Κόνραντ ζήτησε εμένα και όχι αυτόν, ο Στίβεν στην αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει τι συμβαίνει. «Γιατί σε παίρνει τηλέφωνο ο Κόνραντ;» ρώτησε.

«Εσύ γιατί λες. Γιατί του αρέσω. Κι εμένα μου αρέσει».

Ο Στίβεν κόντεψε να πνιγεί. «Το έχει χάσει τελειώς» είπε και κούνησε κοροϊδευτικά το κεφάλι του.

«Τόσο απίθανο είναι να αρέσω στον Κόνραντ Φίσερ;» τον ρώτησα και σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος.

Δε χρειάζόταν καν να σκεφτεί για να μου απαντήσει. «Ναι» είπε. «Είναι απίθανο».

Και για να είμαι ειλικρινής, είχε δίκιο.

Ήταν σαν όνειρο. Ούτε εγώ δεν μπορούσα να το πιστέψω. Έπειτα από όλα αυτά τα χρόνια που έλιωνα μακριά του, που μου έλειπε και ευχόμουν να βρεθώ μαζί του, έπειτα από όλα αυτά τα καλοκαίρια, επιτέλους εκείνος τηλεφωνούσε και ζητούσε εμένα. Του άρεσε να μου μιλάει. Τον έκανα να γελάει, ακόμα και όταν δεν είχε διάθεση. Καταλάβαινα τι περνούσε, διότι με κάποιον τρόπο περνούσα κι εγώ το ίδιο. Ελάχιστοι άνθρωποι στον κόσμο αγαπούσαν τη Σουζάνα όπως εμείς. Και αυτό ήταν αρκετό για να ξέρω πώς νιώθει.

Δημιουργήθηκε κάτι μεταξύ μας. Κάτι που ποτέ δεν το ορίσαμε, αλλά που ωστόσο υπήρχε. Και ήταν μοναδικό.

Μερικές φορές οδήγησε από το πανεπιστήμιο στο σπίτι μου, μια διαδρομή που διαρκούσε τρεισήμισι ώρες. Μια φορά κοιμήθηκε σπίτι μας γιατί είχε πάει τόσο αργά που η μητέρα μου δεν τον άφησε να γυρίσει πίσω μες στη νύχτα. Ο Κόνραντ κοιμήθηκε στον ξενώνα και εγώ έμεινα ώρες ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου και σκεφτόμουν πως κοιμόταν μόνο μερικά μέτρα μακριά μου, και μάλιστα στο ίδιο μου το σπίτι.

Αν ο Στίβεν δε μας είχε κολλήσει σαν βδέλλα, σίγουρα ο Κόνραντ θα είχε προσπαθήσει τουλάχιστον να με φιλήσει. Όμως με τον αδελφό μου πάνω απ' το κεφάλι μας κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Καθόμασταν και βλέπαμε τηλεόραση και ο Στίβεν χωνόταν στον καναπέ ανάμεσά μας. Μιλούσε στον Κόνραντ για πράγματα που δεν ήξερα και που δε μ' ενδιέφεραν, όπως το ποδόσφαιρο. Μια φορά μετά το βραδινό, ρώτησα τον Κόνραντ αν ήθελε να πάμε να πάρουμε παγωτό από την πλατεία, και ο Στίβεν πετάχτηκε και είπε: «Τρομερή ιδέα». Τον αγριοκοίταξα, αλλά αυτός απλώς με κοίταξε και μου χαμογέλασε. Και τότε ο Κόνραντ μού έπιασε το χέρι, μπροστά στον Στίβεν, και μου είπε: «Πάμε». Έτσι πήγαμε όλοι μαζί, ακόμη και η μητέρα μου ήρθε. Δεν μπορούσα να το πιστέψω πως έβγαινα ραντεβού με τη συνοδεία του αδελφού μου και της μαμάς μου.

Η αλήθεια όμως ήταν πως έτσι έγινε ακόμη πιο γλυκιά εκείνη η απίστευτη νύχτα του Δεκέμβρη. Η νύχτα εκείνη όπου ο Κόνραντ και εγώ επιστρέψαμε στο Κάζινς, μόνο οι δυο μας. Σπάνια ζει κανείς μια τέλεια νύχτα, όμως εγώ την έζησα. Εκείνη η νύχτα ήταν τέλεια. Εκείνη τη νύχτα περμένα τόσα χρόνια.

Χαίρομαι που προλάβαμε να τη ζήσουμε.

Γιατί ώσπου να έρθει ο Μάης, όλα είχαν τελειώσει.